

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 2/11
09.02.2011. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бате Цветковића, председника већа, Невенке Важић, Анђелке Станковић, Љубице Кнежевић-Томашев и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету осуђеног Н.Б. и др, због кривичног дела проневере из члана 364. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз број 20/11 од 13.01.2011. године, подигнутом против правноснажног решења Апелационог суда у Новом Саду Кжл 5418/10 од 18.11.2010. године, у седници већа одржаној дана 09.02.2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз број 20/11 од 13.01.2011. године подигнут против правноснажног решења Апелационог суда у Новом Саду Кжл 5418/10 од 18.11.2010. године

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Сомбору К 897/10 од 07.06.2010. године, окривљени Н.Б. и Б.Б. оглашени су кривим за кривично дело проневера из члана 364. став 1. Кривичног законика и изречене су им условне осуде тако што су утврђене казне затвора у трајању од по 1-један месец које се неће извршити ако окривљени за време од једне године од правноснажности пресуде не изврше ново кривично дело. Истом пресудом, окривљени су ослобођени плаћања судског паушала, а оштећени („Ф.“ а.д. Б) је применом члана 206. став 2. Законика о кривичном поступку (ЗКП), за остваривање имовинскоправног захтева упућен на парницу. Одлучујући о жалби Основног јавног тужиоца у Сомбору изјављеној против наведене првостепене пресуде, искључиво због одлуке о имовинскоправном захтеву, Апелациони суд у Новом Саду, решењем Кжл 5418/10 од 18.11.2010. године одбацио је ову жалбу као недозвољену.

Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости Ктз број 20/11 од 13.01.2011. године против наведеног другостепеног решења Апелационог суда у Новом Саду, због повреде одредаба члана 364. став 3. и члана 367. тачка 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине решење Апелационог суда у Новом Саду Кжл 5418/10 од 18.11.2010. године и исто врати том суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд поступио је у смислу члана 422. став 3. ЗКП и у седници већа, одржаној у одсуству обавештених Републичког јавног тужиоца и осуђених Н.Б. и Б.Б, размотрио списе овог предмета са правноснажним решењем против којег је захтев поднет и по оцени навода и предлога изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

У захтеву се истиче да је другостепени суд повредио одредбе кривичног поступка из члана 364. став 3. ЗКП и члана 367. тачка 4. ЗКП када је побијаним решењем одбацио као недозвољену жалбу јавног тужиоца изјављену против првостепене пресуде, при том полазећи од погрешног закључка да јавни тужилац не може изјавити жалбу на одлуку о имовинскоправном захтеву, ни по општем овлашћењу да као странка изјављује жалбу на пресуду ни по посебном овлашћењу из члана 364. став 3. ЗКП, и да је овлашћење јавног тужиоца код улагања жалбе ограничено само на диспозиције кривичноправног карактера, што је по становишту изнетом у захтеву за заштиту законитости управо супротно цитираним

законским одредбама које дају овлашћење јавном тужиоцу да може изјавити жалбу како на штету тако и у корист окривљеног и по свим основима из члана 367. ЗКП по којима се може изјавити жалба на првостепену пресуду.

Изложени наводи захтева, по оцени Врховног касационог суда, нису основани.

Јавни тужилац, као државни орган и као странка у кривичном поступку, заступа јавни интерес да се у складу са законом учиниоцу кривичног дела (за која се гоњење предузима по службеној дужности) изрекне кривична санкција у законито спроведеном поступку, као и да се, у одређеном случају, спречи учинилац кривичног дела да оствари корист извршењем кривичног дела, што се постиже кривичноправном мером одузимања те користи (ако овај циљ није остварен по основу имовинско-правног захтева оштећеног), па се у напред наведеним оквирима заступања јавног интереса у кривичном поступку креће и интерес који се остварује жалбом јавног тужиоца против првостепене пресуде донете у том поступку.

Изван тих оквира је расправљање имовинскоправног захтева јер се истим у кривичном поступку, кад је то могуће према околностима случаја (члан 201. ЗКП), пружа правна заштита лицу чије је лично или имовинско добро повређено или угрожено извршењем кривичног дела, а по правилима имовинског права по којим се та заштита редовно остварује у парничном поступку, дакле само на предлог оштећеног лица, односно другог у смислу тих правила, овлашћеног лица и у границама постављеног захтева (члан 202. и члан 203. ЗКП). Како јавни тужилац није овлашћен да у кривичном поступку подноси и заступа имовинскоправни захтев оштећеног, то самим тим није овлашћен ни да изјављује жалбу у погледу одлуке суда о упућивању оштећеног са имовинскоправним захтевом на парницу, кад у погледу те одлуке право на жалбу нема ни сам оштећени кад је поступак покренут на захтев јавног тужиоца (члан 364. став 4. ЗКП).

Тиме се не искључује право јавног тужиоца да, сходно јавном интересу који заступа у погледу законитости судског поступка и судске одлуке и у оквирима овлашћења да као странка у поступку изјављује жалбу (члан 364. став 1. и 3. ЗКП) по свим основима из члана 367. ЗКП, побија првостепену пресуду у свим њеним деловима ако сматра да је пресудом повређен закон на штету окривљеног што овде није случај, јер жалба јавног тужиоца није поднета у том правцу, већ је истом оспоравана правилност, у смислу целисходности, одлуке суда о упућивању оштећеног на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева, указивањем да стање доказа у списима предмета омогућава досуђење тог захтева.

Следствено свему реченом, Врховни касациони суд налази да су, насупрот становишту изнетом у захтеву за заштиту законитости, правилни разлози другостепеног суда за оцену, у конкретном случају, жалбе јавног тужиоца као недозвољене и за одлуку о одбацивању жалбе и да стога побијаним решењем нису учињене повреде кривичног поступка истакнуте у захтеву, због чега је, на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/2008) и применом члана 424. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,

Председник већа-судија,

Наташа Бањац,с.р.

Бата Цветковић,с.р.